

nù hunne inkoop en nog moesten doen. Zoo ziet gij alweer, dat elk soort van volkje in de wereld toch èrgens goed voor is. Wat zou een kerstfeest zonder „Jan achteran” zijn? Hoe verlaten en treurig zouden winkels en straten er uitzien! En wie zou er van de arme stakkers wat koopen, die op kerstavond hun armoedig kraampje, zoo schaars versierd en verlicht, opslaan, om wat voor de hunnen te verdienen en een heel, heel klein aandeel in de kerstvreugde te smaken — laat in den avond, als er eerst wat verdiend is.

Armoede op kerstavond! Dat moet een hard ding zijn. Daarom, gij „Jan achteran,” wandel op kerstavond toch maar eens uit en koop iets van die arme tobbers. Gij kunt er op aan, dat gij er vreugde mee bereidt.

Een paar lichtjes aan een' kleinen kerstboom, een paar nuttige geschenkjes, die „moeder de vrouw” reeds zoolang voor haar en voor de kinderen ontbeerd had — o, zij geven bijna nog meer vreugde dan de kostbare geschenken aan den kerstboom van den rijke.

Armoede op kerstavond! Zou „Jan achteran” wellicht ook dáárdoor zoo laat op het pad zijn, omdat hij het noodige geld niet eerder had? Ik wed, dat bij sommigen dit het geval wel is. Hoe het zij — kerstavond buiten, kerstavond binnen, het ziet er alles even gezellig en prettig uit.

In zeker huis, waar ik u nu meteen binnenvoer, was het ook overal vreugde. In de benedenvoorkamer stond de prachtige kerstboom, vol geschenken voor de kinderen, die van opgewondenheid in het rond dansten en het moeder zóó bont maakten, dat het goede mensch de handen voor de ooren hield. Vader, die het vroolijke leventje ook aanzag, kon het nauwelijks over zijn hart verkrijgen, tusschenbeide te komen. Hij bracht het niet verder dan hoofdschuddend de jongens te vermanen, om moeder toch de kerstvreugde niet te storen, door haar zóó overstuur te brengen.

Maar dan bedierf moeder het aanstonds weer, door te zeggen, dat het ook maar ééns in het jaar kerstmis was, en dat zij het wel te boven zou komen. Dan begon het joelen en dansen weder van voren afaan.

Boven zaten grootvader en grootmoeder gezellig bij elkander. Zij hadden al vroeg in den avond hun kerstgeschenk gevonden; want hunne kinderen, de vader en moeder van het vroolijke kindertroepje, hadden heel ongemerkt, terwijl het huisgezin aan de middagtafel zat, eene spiksplinternieuwe kachel op hunne kamer doen plaatsnemen. Zij was te groot en te onhandelbaar geweest „om aan den kerstboom te hangen,” had moeder gezegd, tot groot plezier van de kinderen, die het denkbeeld zóó kluchtig vonden, dat zij er een extra luid „hoera” om aanhieven.

Mietje, het dienstmeisje, had den smidsknecht een handje geholpen, er zelfs haar middageten voor laten staan en toen de nieuwe kachel maar eens vlug aangemaakt.

Zij brandde als een lier en verwarmde binnen een kwartieruurs het vertrek van de oude luidjes.

Wel, wel! Wat stonden de twee te kijken, toen zij binnentraden, om hun middagslaapje te doen! Zij stelden dit er dan ook een poosje om uit, en